Ч. 52 Середа 6 (19) марта 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З ради державної. — Ще про шпіґуньство в росийскій армії. — Вісти з Туреччини.)

Вчерашне засїдане палати послів розпочало ся о годинї $3^1/_2$ по полудни. Засїдане було взагалї спокійне, лише в часї, коли нїмецкий посол д'Ельверт порушив справу чеської полїтехніки і нїмецкого унїверситету в Бернї, проявило ся живе зацїкавленє серед Чехів і Нїмців, і відзивали ся з обох сторін оклики. Між иншими виголосив також довшу промову посол Барвіньский, і підносив ріжні жаданя Русинів. — Як пишуть з Відня, в сїм тиждни буде вести ся дальше нарада над буджетом міністерства просьвіти. Однако на нинїшнім засїданю прийде під нараду друге читанє буджетової провізориї, тому й буджет міністерства просьвіти не буде полагоджений перед лат. сьвятами, тим більше, що при рубрицї: „унїверситети“, а особливо при рубрицї: „ґімназиї“, будуть вести ся национальні спори між Чехами, Нїмцями, Словінцями, і т. д. Послїдне засїданє має відбути ся в пятницю, 21 марта, але може відбуде ся вже попереднього дня, в четвер.

Справа полковника Ґріма прибирає широкі розміри. До Neue fr. Presse доносять з Варшави, що там арештовано богато висших офіцирів під закидом співучасти в шпіґуньстві. Між ними мають находити ся й такі, котрі належать до визначнїйших людий і грають не малу ролю при дворі царскім. Загальне число арештованих має досягати 60. Після других жерел арештований Ґрім складає далеко сягаючі зізнаня, котрі компромітують все більший круг осіб. Між арештованими є й вдова по полковнику Брізенмайстері. На слїд злочину попав міністер війни ґен. Куропаткин Именно спостеріг він, що з нїмецкої сторони усадовлено два полки піхоти в пограничній місцевости, положеній як раз недалеко того місця, котре в тайній проґрамі мобілїзацийній росийскої армії значилось одним з головних пунктів мобілїзацийних. Таке відкритє було для него нехибним знаком і майже доказом, що Нїмцї мусять знати докладно росийский плян мобілїзацийний і що зрадник, котрий єго чужій державі видав, мусить находити ся в високих і довіренних кругах штабових у Варшаві. — Ґенерал-ґубернатор Чертков перед своїм від'їздом визначив суд на Ґріма, котрий яко шпіґун буде евентуально повішений, а не розстріляний.

До заграничних часописий доходять з Константинополя вісти, що дня 13 ого марта с. р. арештовано там знов 60 офіцирів ріжних степенів. Число арештованих в послїдних двох тиждням виносить 146; між увязненими єсть двох ґенералів. Міністер війни видав декрет, забороняючий всїм офіцирам відвідувати европейскі клюби. — О причинах тих арештовань висказав ся один високий турецкий офіцир в той спосіб до дописувателя Berliner Tagblatt-у: У нас страшний террор, а як так дальше пійде, то в турецкій армії не буде нї одного спосібнїйшого офіцира, бо саме найспосібнїйші, виховані і вобразовані за границею попадають у вязницї, або пропадают без вісти. В найлучшім случаю переносять їх до далеких країв. Від давна солию в оцї був для всїх неприятелів поступу і европейскої культури Фуад паша, тому, що старав ся недопустити до різнї Вірмен на азийских передмістях столицї. — Взагалї всї вісти з Туреччини годять ся в тім, що там султан побоює ся революциї.

Новинки.

Львів дня 18-го марта 1902.

— **Є. Е. п. Намістник** гр Лев Пініньский виїздить нинї вечером до Відня. З Відня удасть ся п. Намістник до Італії, де проведе також Великодні сьвята.

— **Засїдане конкурсової комісиї** для преміованя надісланих драматичних творів відбуло ся вчера під проводом члена Видїлу краевого дра Й. Верещиньского. З членів комісиї явили ся професори унїверситету др. О. Колесса і др. К. Студиньский, посол і адвокат др. Є. Олесницкий, професори Волод. Шухевич, І. Огоновский і І. Кокорудз. Гостем засїдав також в анкетї член Видїлу краевого п. Глиджук. З 13 надісланих творів усунула комісия одноголосно 8, а одну драму „Люди, люди“ більшостию голосів з причини, що усувають ся задля своїх недостач цїлковито спід дискусиї. Над остальними чотирма „В народї“, драмою в 5 дїях; „Петро Дорошенко“, драмою в 5 дїях, комедиєю, присланою під ч.

СЛУЧАЙНА СТРІЧА.

(З болгарского — Веселина.)

Пополуднева пора. Ясне лютове сонце, вже досить похилене над Витошем, весело усьміхає ся серед голубого неба, чистого як кришталь, — і своїм теплим промінєм нїжно пестить, — і дрімаюче ще галузе дерев в міскім огородї, і змучених стоянєм вартівників перед воротами палати, — і ту пестру товпу людий, котра громадками посуває ся в напрямі лише що відкритого народного „собранія“.

Замішаний в ту товпу, зложену і з провинциональних гостий, котрі наплили з причини утвореня нового міністерства, і з цїкавих мешканців столицї, вірних участників всяких торжеств і процесий — і я, свобідний горожанин болгарскої столицї, ішов разом з иншими, аби побачити нове „собраніє“ і нових міністрів.

Ступаючи поволи по хіднику, задуманий, не звертав я уваги на пестрі громадки людий, котрі заєдно мене доганяли і виминали. Нараз почув я з боку немов би знакомі менї голоси Оглянув ся довкола, — дивлюсь, — на другім хіднику громадка н а ш и х — ідуть і розмовляють голосно, свобідно, так, немов би у нас на торзї.

То певне якась провинциональна депутация. Чиж тепер не приходять з усїх сторін депутациї, — то й они прийшли і то з нашого Н. — Он-там по серединї дядько Панчо, Панґарат — розмахав свої руки, як звичайно ними махає. Диви на него, як змінив ся: новий плащ, біла сорочка і чорна краватка — не пізнати! Він певне буде провідником депутациї — ба, атже він там є провідником партиї. А ось там побіч него і дядько Цено Поповіят, в своїм звичайнім суконнім плащи — і він єсть також чимсь визначним в партиї.— Ось і Стайко Гаджийский і Іван Балбартієв — всї там разом. Так — цїлком певно, що то депутация партиї. Чого они приїхали?

Я перейшов півперек улицї ід ним. Они скоро мене випередили. Я порішив дігнати їх. Отже прискішив кроку. Але они ідуть ще скорше, нї спосіб їх дігнати. Нараз дядько Цено задержав ся, аби закурити циґаро і потер сїрник, але він згас. Добув другий, заки ним запалив циґаро, я єго дігнав.

— Що ви так розмахали ся, немов би мали перейти Стару Планину? — спитав я єго, по звичайнім привитаню, ідучи з ним разом.

— Спішимо ся, бо той наш посол Ільчо Стайков говорив нам, аби ми єго віднайшли в „народнім собранію“ — а ми вже трохи запізнили ся.

— Якеж ви дїло маєте до пана Ільча?

— Яке дїло, нїякого, але.... він дасть нам білєти вступу на ґалєрию, аби послухати — воркнув дядько Цено. — Якеж инше дїло моглиб ми мати?

— Чи я знаю? Менї здавало ся, що глядаєте єго чого иншого; чи ви не в депутациї?

— Яка тут депутация, — ти єї вигадав? — відповів дядько Цено недовірчиво. — Ми не в депутациї, а . . . . так собі прибули — аби побачити, як отвирає ся „собраніє“.

— Але ви в депутациї, чого так того випирати ся.

— Нї, — нї, — так собі, кажуж тобі, що ми не в депутациї, — воркнув знов дядько Цено.

Тодї я спитав єго о що иншого, і заки ми замінили між собою кілька слів, дійшли до „народного собранія“. Дядько Цено завернув до головних дверий, аби віднайти своїх товаришів, а я відлучив ся і пішов бічними дверми.

Дядько Цено, то добродушний чоловік. Наближає ся вже до пятьдесятки, але задержав ще молодечий вигляд на лици і юнацку живість в очах, що мало згоджує ся з майже сивим волосєм і вусом. Він дуже цїкавий, любить засипувати питанями тих, котрих стрітить, або також перечитати щось в часописах, а навіть в займавих книжках. Займає ся він давна також й публичними справами. Вкінци повідають, що дав ся замотати і в полїтику. Він дуже щирий і говіркий чоловік. Отже мене дуже здивовало, длячого він тепер був такий скритий і мовчаливий.

* * *

Два днї пізнїйше, рано, ідучи улицею Царя освободителя, — дивлюсь здалека, — дядько Цено і дядько Данчо входять до міністерства, котре єсть близько палати. Певно будуть ходити, аби когось приймили або увільнили від служби, — погадав я собі. — І они так як всї иншї! А дядько Цено знов випре ся.

* *

„1222“ і „Кара совісти“, драмою в 5 діях, розвела ся дуже обширна і вичерпуюча дискусия, в котрій для попертя своїх поглядів прочитували рецензенти цілі уступи поодиноких творів, після чого усунено зпід преміованя драму „Петро Дорошенко“, а порішено, що між осталими трема творами нема нї одного, котрий би під взглядом лїтературним і драматичним заслугував на признане першої премії (500 корон); натомісць признано драмі „В народі“ другу премію (400 корон), драмі „Кара совісти“ — трету (300 кор.) і комедиї, надісланій під знаком Н-р „1222“; „Дзвін до церкви скликає, та сам у нїй не буває“ — четверту премію (300 кор). Відтак приступила комісия до отвореня коверт, надісланих авторами згаданих трох творів, і з них довідала ся, що автор драми „В народі“ є Іван Матвієвич Стешенко з Києва, автором драми „Кара совісти“ Григорій Цеглиньский, директор руской ґімназиї в Перемишли, а автором комедиї „Дзвін до церкви....“ п-ї Любов Александра Яновска з Лубнів. Після того висказала анкета отсї жаданя до Видїлу краєвого, котрі мав би він при будучих конкурсах, взглядно їх порішенях перевести; 1) оголосити в конкурсах, аби нїхто не присилав творів, власноручно переписаних; 2) жадати в конкурсї, щоби манускрипти творів були читкі; 3) щоби нїякий член комісиї анї змісту творів анї своєї гадки про їх вартости не оголошував нї прилюдно нї приватно аж до порішеня анкети; 4) щоби до анкети покликати еще проф. дра Івана Копача.

— З перемиской епархії. О. Павло Матковский архідиякон капітули системізований домовим прaлатом Папи Льва XIII. — Канонїчну институцию одержали: Крупиньский Теодор на Ступницю, Бенцїн Андрей на Баличи, Козенка Стефан на Річицю. — До канон. институциї завізвані: Федів Йоан на Крупець, Винницкий Йосиф на Ролїв. — Завідательства одержали: Чижович Симеон в Беньковій Вишни, Сиротиньский Орест в Мацьковичах. Сотрудництва одержали: Милянич Ник. в Лежайску, Кульчицкий Євгенїй в Мокротині.

— Згорів живцем. Денис Спроїд, господар із Воловина, повіта сокальского і его жінка Марина вибрались були дня 12 марта с. р. на ярмарок до Великих Мостів, а дома лишили 7-лїтного сина Герасима під доглядом свого сусїда і дїда Семена Спроїда. Около 11-ої год. перед полуднем того дня вибух огонь в хатї Дениса і она згоріла до тла, а в нїй згорів і малий Герасим. Коли родичі вернули з ярмарку, застали на обійстю лиш згарища, а з дитини лиш попалені кости, котрі зложено в трупарни. Причиною цїлого нещастя був очевидно брак надзору над малою дитиною, котра здаесь бавила ся сїрниками і запалила хату, в котрій опісля і сама погибла.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

— Важне для крамниць по селах і місточках. Ковбаси, солонину, вудженину, сальцесони і пр. продає найдешевше новоотворена масарня „Проґрес“ в Станиславові ул. Середна 126. Замовленя виконує ся відворотною почтою.

К. К. в Снятині: Приватистки мусять внести подане найдальше до кінця сего місяця до дирекциї ц. к. Семінариї учительскої женьскої у Львові ул. Сакраменток ч. 7. Условини такі: Треба конче мати скінчений 19-ий рік житя, а до подаоя приложити: 1) Митрику; 2) сьвідоцтво скінченої школи виділової; 3) сьвідоцтво моральности; 4) сьвідоцтво здоровля. — **І. Д. читателька з Тор.:** „Шодо“ єсть слово французске: chaudeau зложене з двох: chaud (шод — теплий) і eau (о — вода), отже дословно значить „тепла вода“ а відтак і „горячий напиток“ або рід „сосу“ робленого на огни з вина і яєць. То, що в штуцї кухарскій називаємо „шодо“, єсть солодка омачка до делікатних мучних страв або леґумін, зроблена з вина і яєць. Шодо робить ся так: 4 сьвіжі яйця розколочує ся добре колотївкою, додає ся до них 1 ложочку пшеничної муки і 2 ложки цукру, а наконець чверть лїтри білого вина та колотить ся доти, доки аж все не представляє чисту одностайну мішанину. Відтак виливає ся до ронделька і ставить ся на слабім огни та огріває ся, але не варить ся, а при тім бє ся відповідним до того приладом доти, доки аж не убє ся піна. Опісля виливає ся до якоїсь посудини і бє ся ще кілька мінут, щоби яйце не збігло ся. Сос такий подає ся горячий. — Чоколядовий сос робить ся так: До 125 ґр. мілко утертої чоколяди додає ся трошки молока і заварює ся на густу фарамушку, додає ся опісля пів лїтри солодкої сметанки і цукру до смаку, а скоро заварить ся, підправляє ся ще 2 жовтками. То робить ся в той спосіб, що жовтка добре розколочує ся з дрібочкою муки, доливає ся трошки завареної чоколяди і доливає ся до кипячеї чоколяди мішаючи при тім добре. — **И. К. в І.:** Ветеринар зле Вам порадив, бо подане до старостза треба було внести на стемпли. Так само зле Вам сказав, що за льоху, котра згинула, заким ще приїхала комісия ветеринарийна, може Вам заплатять відшкодоване; то моглоби лиш тогди стати ся і Ви моглиби о то правувати ся, як би могли доказати, що опізнене стало ся з вини старосты, чого очевидно не докажете, бо староство могло і певно так зробило, що зараз на Ваше донесене вислало комісию, а що комісия не могла на час приїхати, бо ветеринар чей не розідре ся і не може всюди відразу бути, то вже не вина староства. Як би Ви на будуче не доносили, то зле булоби, бо в такім случаю наложилиби на Вас кару до потрійної висоти цїни погибшої штуки. За поросята платять длятого більше відшкодоване, бо они представляють для господаря більшу вартість, позаяк він з них може доховати ся штуки, котрої цїни нинї нїхто ще не годен означити, а стара безрога має вже свою цїну і після тої платить ся відшкодоване. — **Евст. Пав. П. в Зав.:** За

Минуло знов кілька днів. Я ішов улицею Царя освободителя, при котрій я мав тодї часто орудки, дивлю ся, аж тут дядько Цено виходить з того самого міністерства, до котрого попередно входив з дядьком Данчем. Дійшовши до середини хідника, задержав ся нерішучо, немов би надумував ся, в котру сторону має іти. Я наблизив ся до него, він стояв ще на тім самім місци. Опустив голову, очи встромив в землю, не бачив мене.

— Що ви так задумали ся, дядьку Цено? — спитав я его, задержуючись перед ним.

— Що?... а.... а.... то ти? — відповів дядько Цено, якось сумно, підводячи на мене очи тревожно, дуже тревожно. — То.... нї... я мав щось купити і забув, тепер мучу ся, аби собі пригадати — говорив почервонївши. — А ти звідки ідеш? — спитав живо.

Я сказав.

— Ну, а щож там нового, старого? — спитав відтак голосом певним, аби укрити своє заклопотане.

— Не знаю нічого важнійшого — відповів я. — Але чого ви так обходите великі ворота — зачепив я его напів жартом, напів поважно. — Одного дня ви з дядьком Данчем були тут, нинї знов звідси виходите. Мусите тут працювати для когось, так?

— Не працюю для нікого і для когож мав би я працювати? — відповів дядько Цено, ще більше змішаний.

— Чи я знаю, або чи ви не при власти, чи не стали сильними, могучими, вистане тепер раз кивнути рукою, аби іменувати і увільнити — відповів я.

— Такий то я могучий — підхопив дядько Цено, усьміхаючись гірко. — Вельможний пан з порожним животом.

— Ей друже — говорив дальше по коротків мовчаню, дуже поважно — чи знаєш ти, длячого і для кого я ходжу від дверий до дверий? Ти гадаєш, що то для кого иншого. Нї, для нікого лише для себе самого волочу ся.

— Як для себе? — спитав я нерозуміючи его слів.

— А так, бачиш, я хочу служби!

— Як, ви?

— Так, я — відповів, споглядаючи менї просто в очи і червонїючись ще більше. — Тебе то дивує?

— Не дивує мене, але.... — тут заклопотаний не знав я, що дальше говорити. В дійсности, то поясненє дядька Цена видалось менї дуже дивним. Міг я гадати всьо инше о дядьку Ценї, але щоби він глядав служби, того я не міг вірити.

І справдї, на що єму служби, дядькови Ценови? Чи гадаючи о тім, хотїв би він служби на те, аби гордити ся перед иншими? Нї, то не може бути; він смирний, простодушний чоловік. Чи глядав би служби з потреби? — і того не можна сказати, бо о скілько я чув, добре має ся. По правдї він не богач, але також і не бідний: має дім і склепи, побудовані після пляну; в однім з них удержує каварню, котра, як я чув, добре іде. Длячогож тепер хотїв би замкнути свою хорошу каварню, аби убити своє самостійне занятє і впрягти ся в таке осоружне урядниче ярмо?

— Нічого дивного, а однако дивує то тебе, чи не так? — відозвав ся дядько Цено, замітивши моє заклопотане і недовірчивість. — Добре маєш. І кождий так як ти, не знаючи положеня з близька здивує ся, що тепер.... так.... що покидаю каварню і глядаю собі служби. Ба.... люди, бачучи, що маю хороші склепи, що удержую каварню, тримають мене за щось, уважають великим купцем. А тимчасом я!

— Ех, друже — говорив дальше, глубоко зітхаючи — чи ти знаєш, що я дійшов вже до краю? Чи ти знаєш, що всьо що маю і склепи і дім, всьо буде продане завтра в присутности нотаря і при голосї бубна?

— Чи аж так? — спитав я здивований тими словами дядька Цена, не менше здивований як перше, коли менї сказав, що хоче служби.

— Так, друже, так! Іде менї дуже зле!

— Але яким способом дійшло аж до того, дядьку Цено? Перше і то до недавна здавало ся, що тобі дуже добре веде ся.

— Добре... і перше так менї вело ся як тепер. Я вже від давна замотав ся, але все немов то піддержував ся. Ще тодї, ну.... але зажди, не стіймо тут на дорозї. Куди ти ідеш? до дому чи нї? Я мав іти до „народного собранія“, але нехай і так буде, ходім разом

Ми пішли. Скрутивши коло великого склепу з тютюном, минули готель „Болгария“ і перейшовши улицю, вийшли на хідник, що окружає міский парк. Проходжуючи ся, дядько Цено, все менї оповідав.

....Найлїпше єму було, коли займав ся лише шевством. І я памятаю его з тих часів; держав він тодї пятьох чи шістьох хлопців і двох чи трех челядників, був перший між шевцями. Вибрали его пізнїйше заступником бурмістра в місті; то було тодї, коли т. зв. „бідна партия“ вигнала із заряду міста „партию богачів“ і радними стали самі ремісники і бідні рільники.

В часї урядованя в громадї, его ремесло підупало і богато публики покинуло его. Коли вийшов з уряду, говорив, що покрив страти і що вскорі подвигне ся, нехай-но лиш отворить побіч шевского склепу і шиночок.

Видав проте всї ощадности, аби поправити комнату побіч склепу, устроїв там шинок, зазичив ся відтак на лихву; спровадив вина, горівки і — став шинкарем.

...Спершу почало єму іти знаменито: новий шинок, чисті напитки — мав значний оборот. То завернуло єму голову, ще більше занедбав шевство, а всї гостї стали его покидати. Минув якийсь час — і первістний оборот шинку зник, люди набавили ся новою коршмою, бо отворила ся ще новійша. Відтак челядник і хлопці з другого склепу стали его скубати. З другої сторони назбирало ся чим раз більше довгів, а не маючи чим покрити конечних видатків, мусів пригадати ся і деяким довжникам, але ті его полишили. Поволи загнило ся так само з шинком, як перше з шевством. Остав лише з двома книгами своїх претенсий і з давним довгом у Гаджи Діма, котрому ледве міг платити проценти.

...По якімсь часї, почали его сусїди будувати нові склепи — після плянів. То стало

другого не можна служити у войску лиш за себе і брата не пустять длятого, як би Ви хотіли за него служити. Впрочім брат і так вже буде увільнений бо дослугує третий рік. Инше діло з Вами. Ви би хотіли служити у войску і через войско шукати собі иншої будучности. То добре; але Ви вже ставали до бранки (асентирунку) а Вас не взяли. Длячого? Се треба конче знати і аж тогди можна би Вам порадити. Здаєсь, показало ся, що Ви або меньше здібні і придатні лиш до доповняючої резерви або вас відставили до слідуючої кляси, в такім случаю можуть Вас відобрати в слідуючім році; хиба що Ви може зовсім не здібні, а тоді Вас не приймуть, хоч би Ви й самі ставили ся. Докладні інформациї про службу войскову знайдете в календари „Товариш" на рік 1902 стор. 96 до 98 і стор. 118. Ціна 1 К. Дістати можна у накладника п. Сеня Горука, Львів, площа Домбровского ч. 1. Купіть собі. Книжка ся придасть ся Вам дуже і не пожалуєте, коли єї купите. Порадите ще й другим купити. — **Іван М. коваль в П.:** 1) Ковало і прочі знаряди ковальскі можете найліпше купити в дуже ретельній торговли зелізних товарів Івана Шумана у Львові, ул. Академічна ч. 3. Кажіть прислати собі цінник знарядів ковальских. Фабрики продають лиш гуртом. 2) Шкірку з кролика по зарізаню здоймає ся осторожно, щоби єї не подерти і розпинає ся добре на дощці цьвяшками; опісля зіскробує ся ще то мясо яке би лишило ся так, щоби шкірки були зовсім гладкі і змиває ся мішаниною алуну і соли. В одній літрі теплої води розпускає ся пів кільо алуну і пів кільо соли і тою мішаниною змиває ся шкірку, сушить ся в тіни, змиває ся ще раз, сушить ся знову і так повтаряє ся кілька разів, аж шкірка по висушеню буде зовсім чиста і біла. Опісля треба єї ще зробити мягкою в той спосіб, що єї — розуміє ся не волосом витягає ся по гладкім канті н. пр. лавки, або треба до того мати окремий прилад. Можна також лиш засушувати шкірки розпявши їх на дощці а опісля всі разом виправляти. Тогди шкірки мочить ся у воді, розпускає ся у воді 5 ґр. алуну і 5 ґр. соли та додає 10 ґр. пшеничної муки, а зробивши так рідку фарамушку намащує ся нею шкірки і складає ся по дві разом. По 24 годинах они готові і їх висушує ся добре та витягає ся. Котрий спосіб ліпший, поучить практика. Подаємо Вам то, що знаємо. Найліпше поінформуйте ся у якого кушніра. Ціни шкірок і місця збуту також не можемо подати, хиба аж коли розвідаємо. — **А. К. в Ласківцях:** Се дуже красно, що Ви яко начальник громади, дбаєте о ню і памятаєте на то, що треба хлопців чогось вивчити. Ви справдешний голова громади, бо думаєте за цілу громаду, і другі начальники повинні би іти за Вашим приміром, — але на жаль Ваші заходи в справі вивченя хлопців ветеринариї позістануть без успіху, бо таких курсів постійних нема. Від часу до часу в однім або другім повіті устроюють того рода курси для господарів, в котрих очевидно могли би брати участь і старші хлопці, що скінчили школу народну; але де і коли будуть такі курси, се годі знати, доки аж ті, що їх устроюють у себе, не оголосять того. — **Ст. К. в Тур.:** Невитягнений. — До серий мусить бути витягнене і число. Тягненя самих чисел не було, а коли Ви вичитали десь лиш самі числа, то видко, не зрозуміли. То були подані лиш серий льосів, витягнених в амортизациї; там вже не потреба додавати і числа, бо всі 100 чисел кождої серий, належать до амортизацийного численя. — **Михайло:** Не витягнені. — **Учитель зпід Тисьмениці:** Невитягнений.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди).

ся недавно і я був тоді в Н. Появилось тоді загальне бажанє, немов мрія, прикрашувати місто. В головній улици всьо було відновлене, лише склепи дядька Цена сторчали між тим, опоганюючи цілу улицю. Намовили єго сусіди, котрим розходило ся о украшенє міста і він порішив збурити давні склепи, а вибудувати як инші, нові, після пляну і дурив себе надією, що то винагородить єму більший чинш — що більше за них дістане, а як їх сам задержить, то они принесуть єму більший дохід. Гроші позичив з каси, заставивши і дім і будуючі ся склепи.

...Задовжив ся по уши, але збудував нові склепи. Винаймив один з них за 6—7 франків місячно, так як і перше. Другий постановив сам винаймити. Але що з ним зробить, чи знов розпічне ремесло? Видить, що то вже не пійде, бо єго инші випередили. Чи знов шинкарство? Ні, надоїло оно єму, впрочім чим зачне єго без капіталу?

Рішив ся на каварню; чаю, кави, солодощів, карт, доміна, часописий він достарчить; — на то всьо не треба великого капіталу, а надіяв ся тим притягнути молодіж.

Отже отворив каварню, ну і в дійстности почало єму добре іти. Збирало ся досить молодіжи — одні грали, другі читали часописи.

Вибрано єго пізнійше касиєрови товариства ощадности, а з процентів приналежних єму мав невеличкий дохід. І добре єму було. Почав гадати о сплаченю довгів. Але не довго то тревало.

По виданю нового торговельного закона, розвязано товариство ощадности. Полишилась єму лише каварня. Але й она почала упадати: часописи замовлено і в инших шинках, а знов карти, доміно і т. ин. були всюди, як і перше. Число гостий зменшило ся. А ті що приходили, то більше займали ся политикою, як приносили єму доходу. Так що остаточно ледве міг виживити діти.

...А дітий дав єму Бог досить — осьмеро чи девятеро — деякі доросли до школи, а инші вже до танця, треба і книжок і одежи, а для дівчат треба приладити і се і те.

А звідки і з чого, коли він не має з нічого витягнути і шелюга.

...З тим всім довги єго суть як і перше і у Гаджі Діма і в касі. Більше як від року не може навіть платити процентів. Обжалували єго до суду — насамперед Гаджі Дімо, а відтак каса. Засуджено єго, а засуди лежать у нотаря; завтра або позавтра продадуть єму і склепи і дім, а єго з дітьми викинуть на дорогу. Щож має робити?...

— Ось, друже, до чого я дійшов, як лишить ся так як тепер, то хиба розкину діти попід чужі двері, а сам піду в сьвіт за очи, аби ніколи не вернути! — закінчив дядько Цено глубоко зітхаючи.

Я поглянув на него: живі і звичайно усьміхаючі ся єго очи були наповнені вогкостию, що готова була сплисти по лици, поораним сумом і журбою.

— То зле, дядьку Цено — промовив я, не знаючи, як висказати співчутє в єго страшнім положеню.

— Зле, то не досить, але дуже зле, кажу тобі. Та недоля присилувала мене прибути сюди і протягнути руку по службу. Колиб я не був в тій крайности, то цілком не гадав би так понижувати ся. Ніколи! — Але що иншого зроблю? Тілько людий сидить на службі — і не такі, як я, потребуючі, зубожілі, але заможні, зі становищем, домами — длячогож і я не можу взяти якої службы, аби спасти ся від тої страшної пропасти. Ще від тамтого року я то обдумав, але тоді, хочби й хотів, не були би мені нічого дали; знали, що ми всі були против правительства. Тепер — чиж не звершило ся то, за що ми тілько бороли ся і терпіли. Я сказав собі: нехай-но я поїду до Софії, коли там діють ся такі ріжні переміни, то чейже і для мене найде ся місце.

(Конець буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 18 марта. При вчерашних доповняючих виборах до ради міскої з III круга виборчого, вибрано у всіх 20 округах кандидатів антисемітских і то значною більшостию голосів. Німецкі ліберали поставили своїх кандидатів лиш в пятьох округах. Між вибраними єсть др. Люеґер і заступник бурмістра Штробах. Антисеміти мають вже всі мандати в III виборчім крузі Відня.

Льондон 18 марта. Як доносять урядово, король Едвард не поїде на весну за границю, лише відбуде подорож на анґлійских водах на своїм яхті.

Триєст 18 марта. Розійшла ся поголоска, що якісь злочинці задумали висадити у воздух кілька военних кораблів в арсеналі. Заряджено великі средства осторожности, а за злочинцями глядає полиция.

Петербург 18 марта. Вчера устроїли товпи робітників велику демонстрацию. Демонстранти несли червоні хоругви. Поліция розігнала товпу і арештувала около 100 осіб.

Гаґа 18 марта. Провідник відпоручників бурских, Фішер, відбуде нині нараду з президентом голяндского кабінету Кніперсом.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні	. 2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	. аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	. „	„	5 „
5. „ уділів	. . . . „	„	5 „
6. Книга головна	. . . „	„	10 „
7. „ ліквідацийна	. . „	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	. . . . „	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

15 кр. — кожда серия 10 штук. Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи".

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-росийского

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греций, Швеции і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччього* величини 37½×63 цм. 4 зр.

Ессе Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всі ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).